

Salomon ligesom med en Beslutning Hænderne ned i Skødet, saae paa Datteren og sagde:

„Jakobe . . . sæt dig herhen, min Pige, og lad os tale lidt sammen.“

Jakobe løftede Hovedet med et opskræmt Udtryk. Tøvende rejste hun sig og gik hen til Moderen.

„Hvad vil du?“ spurgte hun, idet hun med Haanden under Kinden lagde sig tilbage i Sofahjørnet, saa langt fra Moderen som gørligt.

Fru Salomon tog hendes anden Haand og sagde:

„Vil du svare mig paa et Samvittighedsspørgsmaal, Jakobe?“

„Hvad mener du?“

„Nej . . . bliv nu ikke straks fornærmet! Jeg skal ikke trænge ind paa dig. Vil du blot — aabent og ærligt — svare din Moder paa et eneste Spørgsmaal: Er du lykkelig?“

„Det var da et besynderligt Spørgsmaal,“ sagde Jakobe og lod ganske uforstaaende, ja forsøgte endog at le, — men hun var bleven meget bleg.

„Aa, ikke saa besynderligt. Du veed, at jeg ellers ikke har for Skik at forlange mine Børns Fortrolighed i Kærlighedsanliggender. Men i dette Tilfælde mener jeg dog at have en Slags Ret til at spørge . . . og til at faa et ærligt Svar.“

„Hvor du er underlig, Mor! Det er dog vel af egen fri Vilje, jeg har forlovet mig. Altsaa maa jeg vel være lykkelig.“

„Ja, naar du tager det saadan, min Pige, saa vil jeg da tale lige ud af Posen. Ser du, for en Timestid siden søgte jeg dig oppe paa dit Værelse; jeg mente, du ikke befandt dig vel, siden du ikke kom ned til Frokosten. Du var netop gaaet bort et Øjeblik, og jeg fik da tilfældigt set,